

[Baunsgaard.]

jeg gerne sige, at da det ærede medlem takkede mig for lykønskningen til valgsejren, var min første umiddelbare reaktion, at jeg ville sige: selv årsag; men det forstår jeg jeg ikke kan gøre. Jeg forstår, at jeg tværtimod skal finde årsagen til den konservative valgsejr i mine egne handlinger, ja, at jeg oven i købet selv har sat det konservative parti på sporet. Jeg har sjældent følt ansvaret større — jeg fristes næsten til at sige mere ydmygende — end det, jeg i øjeblikket føler. Det var dog en skrækkelig ting, jeg her har begået. Den kan faktisk kun opvejes, hvis det ærede medlem også lytter til den ordførertale, det radikale venstres ordfører holder lige efter dette valg, for så vil det ærede medlem deraf kunne drage den lære, at de konservative én gang til skal lytte til den radikale ordfører og huske, at jeg sagde: man kan ikke gøre et demokrati arbejdsdygtigt ved blot at være imod. I øvrigt var det faktisk det ærede medlem, jeg tænkte på, da jeg sagde, at jeg tiltrøede enkelte personer i det konservative parti evner til selvstændig politisk vurdering; men jeg må jo indrømme, at min bedømmelse af det ærede medlems evne til selvstændig vurdering altså skal reduceres lidt. Det gør imidlertid ikke noget, hvis det ærede medlem så vil huske, hvad jeg sagde: at en socialistforskrækkelse, den kan man vinde et enkelt valg på; men jeg advarer meget det konservative parti mod at tro, at man kan vinde regeringsmagt eller fremtid udelukkende ved at være imod. Det kan man ikke. Jeg tror, det ærede medlem skal tage imod også det råd, og hvis han gør det, vil det ligesom gøre det lidt lettere for mig at bære det frygtelige ansvar, jeg havde taget på mig ved at lægge op til den konservative valgkamp med det for nationen mindre lykkelige resultat, der kom ud heraf.

Det ærede medlem sagde i sin ordførertale, at de konservative var blevet beskyldt for at være reaktionære, men at vælgerne havde frikendt dem — om det nu er ordret gengivet, ved jeg ikke, men sådan forstod jeg det ærede medlem. Ja, vi må jo erkende, at for så vidt som dette valgresultat skal betragtes som en vælgernes dom, så blev man frikendt. Nu er det ærede medlem jo jurist, og han vil derfor forstå, at den juri-

diske stilling for en anklaget er den samme, hvad enten han er frikendt på grund af manglende effektivitet i anklagerens bevisførelse, eller han er frikendt, fordi han har bevist sin uskyld. Den juridiske stilling er lige klar, men jeg tror også, det ærede medlem som politiker vil forstå, at der er en væsentlig forskel på, om man er blevet frikendt, fordi bevisførelsen har været for svag, eller man er blevet frikendt, fordi man selv har evnet at bevise sin uskyld. Og det ærede medlem vil ikke være uenig med mig i, at en sådan bevisførelse er der ikke tale om fra det konservative partis side, for man har ikke gjort sig nogen anstrengelse for at føre et sådant bevis. Det er nemlig det karakteristiske ved det konservative folkeparti.

Det ærede medlem kunne ikke forstå, at jeg har så meget imod det nuværende lederskab. Nu vil jeg gerne sige — det kan måske være svært for mig at blive troet — at det er faktisk ikke noget personligt; det er noget politisk. Jeg kan ikke acceptere et stort partis opgave som løst med kun at være imod, og det er jo det, der præger det konservative folkeparti og hele dets holdning, og her har man den væsentligste forklaring på, at jeg må bedømme det konservative folkeparti, som jeg gør det, og at jeg i mine handlinger må drage konsekvensen af denne bedømmelse.

Derefter siger det ærede medlem henvendt til statsministeren, at der både i åbnings-talen og i regeringens første handlinger var eksempler på, at der ikke var den helt konsekvente samarbejdsvilje, og så nævner det ærede medlem en ting, som jeg oprigtigt talt ikke forstår det ærede medlem kan mene er holdbar som et forsøg på at dokumentere, at der skulle være manglende samarbejdsvilje, nemlig de islandske håndskrifter. Det ærede medlem ved jo da, at de 60 underskrifter — eller var det 61? — det ærede medlem var i stand til at samle, og som var skyld i, at vi fik udsat denne handling, jo ikke var givet af underskrivere, som alle var enige med det ærede medlem og hans parti. Der var jo også deriblandt medlemmer af det daværende folketing, som havde stemt for udleveringen. Se, hvis der ud af dette skal drages nogen lære om, hvem det er, der skal forstå lidt mere af samarbejdsvilkårene, så må det nu blive det ærede medlem, for det kan ikke være samarbejdets